

HET TOPJE VAN DE IJSBERG

8+

PETRALOUISE MURIS

“HET TOPJE VAN DE IJSBERG.”

Gratis (voorlees) boek voor kinderen vanaf 8 jaar en ouder.
geschreven en geïllustreerd
door *PetraLouise Muris*.

© Let op! Alle gratis werken zijn geregistreerd!

Alle geschreven en geïllustreerde GRATIS kinderboeken hebben het
alleenrecht via de kindvriendelijke site kinderboek-online.nl en via mijn
site petralouisemuris.nl te worden uitgegeven

Geen enkel boek van bovenvermeld mag via uw sites, nieuwsgroepen, p2p
netwerken en torrents op te halen zijn!

Lees de voorwaarden op kinderboek-online.nl

BLADZIJDE

HOOFDSTUK

3	1	De dromen.
6	2	Akin gaat op reis.
10	3	De boef.
13	4	Het einde van de boef.
16	5	Akin zoekt de boef.
19	6	Akin wil zijn kristal niet afstaan.
23	7	De wonderbaarlijke redding.
27	8	Akins thuiskomst.

HOOFDSTUK 1 DE DROMEN.

Ergens in een sappig groen gebied nabij de Sahara staat een dorp van rieten hutten.

In één van die hutten woont Akin met zijn familie.

Akin is erg geliefd bij de meisjes omdat hij knap, lang en sterk is.

De jongen kijkt niet naar hen, hij wil geen meisje, hij wil avontuur.

Folami is het mooiste en het bijzonderste meisje omdat zij in haar dromen de toekomst ziet.

Natuurlijk maakt zij ook geen kans bij Akin.

Toch is hij vaak bij haar om naar haar dromen te luisteren.

Hij gelooft niet dat zij de toekomst kan zien maar haar dromen zijn zo spannend dat het hele verhalen worden.

Deze ochtend roept zij Akin bij zich.

‘Kom hier Akin, ik wil jou wat vertellen.
Vannacht had ik een vreemde droom, ik droomde over jou.
Dit is de eerste keer dat ik over jou droomde.
Deze droom is belangrijk, het heeft met jouw toekomst te maken. Ik droomde van een vreselijke kou.
Ik zag hoge bergen en jij beklom er één.
Het vreemde was dat jij een wit kleed omhad.
Ik zag je in die hoge koude berg hakken.
Geloof mij Akin, het is een teken.’

‘Malle Folami, hier is het warm alleen de nachten zijn fris.
Kou is een groot woord. Ha, ha jij had het zeker koud!’
‘Nee, ik zweer je Akin, soms worden dromen waarheid.’
Akin kucht. ‘Jammer dat het geen langer verhaal was.
Tot morgen Folami, ik heb meer te doen vandaag.
De geiten moeten grazen anders geven zij geen vette melk.’

Die nacht droomt Folami weer over Akin.
Dit keer heeft hij iets in zijn hand.
Als hij die opent ziet zij een fonkelende ster.
Een ster zo stralend als de helderste ster in de zwarte nacht. Nu weet zij het land waar de ster te vinden is, het is Nepal, het land van de hoge bergen.

Als Akin ‘s morgens voorbij haar hut loopt roept zij: ‘Akin, ik moet je nog wat vertellen.’
Akin komt giechelend op haar af.
‘Akin, ik weet zeker dat mijn dromen iets betekenen.
Jij plukte een ster van de koude witte diamanten berg in Nepal.’

‘Ha, ha,’ lacht Akin: ‘een ster?’
Lieve Folami, sterren pluk je niet. Je kunt daar niet eens bij.’
‘Toch denk ik dat mijn dromen iets betekenen Akin.’

Akin lacht haar uit: 'ha, ha, wat een malle droom!
Er bestaan toch geen diamanten bergen met sterren erin?'
Hij schenkt haar geen aandacht meer en loopt naar zijn
geiten.

Na twee weken droomt Folami weer over hem.
Akin beklimt de berg en hakt erin, dan vindt hij een ster.
Zij ziet ook een gevaarlijke man op een dromedaris.
Maar Akin wil niet meer luisteren.

Omdat Folami denkt dat Akin zeer rijk zal worden gaat zij
naar een dorp in de buurt. In één van de hutten woont een
oude vrouw met dezelfde gaven.
Iedereen noemt haar Weetvrouw omdat zij ook de toekomst
ziet.

'Kom binnen,' zegt Weetvrouw.

'Jij komt voor iemand uit jouw dorp, een man die naar het
land van de hoge bergen moet.

Hij gaat arm weg maar komt met rijkdom terug.

Deze man zal jouw dorp rijkdom brengen maar velen jaloers
maken.'

Zij vertelt over de gevaarlijke man en een pienter rijdier dat
zijn leven redt.

Folami denkt meteen aan Akin daarom vertelt zij al haar
dromen over hem.

'Luister goed,' zegt Weetvrouw: 'ik schenk die jongen de
kracht over vuur en ijs dat zal hij nodig hebben als hij naar
het land van de hoge bergen reist.

Meer kan ik niet voor je doen mijn lieve kind.

Zeg zijn familie dat jij bij mij bent geweest.'

HOOFDSTUK 2 AKIN GAAT OP REIS.

Als Folami huiswaarts gaat denkt zij: 'ik wist het wel, Akin moet op een bijzondere reis. Nu moet hij wel naar mij luisteren. Ik vertel zijn moeder wat hem te doen staat.' Folami vertelt Akins moeder alles wat hij nog moet weten.

Na veel gezeur en gezanik wordt Akin door zijn moeder op reis gestuurd omdat Folami daarom had gevraagd.

Zijn moeder geeft hem kleden, kleding en gedroogd fruit, gedroogd vlees en water mee.

Het hele dorp loopt uit als de jongen vertrekt.

Akin moet te voet, zijn familie is te arm om een rijdier voor hem aan te schaffen.

Ver buiten zijn dorp, als hij op de heuvelige zanderige grote vlakte loopt komt hij iemand tegen.

'Zo jongen, ga jij door de Sahara? Dat overleef je niet. Wist jij niet dat deze woestijn onmetelijk groot is? Ga jij te voet? Ha, ha! Waarom wil jij de woestijn in?'

Zoek jij daar iets? Jij vindt alleen de dood.'

'Ik moet wel meneer, ik moet naar Nepal daar is een diamanten berg. Ik moet een ster uitgraven en als ik die mee terug neem zal die rijkdom brengen. '

'Ach, jij bent een kind die in sprookjes gelooft. Ga terug nu dat nog kan. De wolken hier brengen geen verkoelende regen, straks verdroog jij in de hete zon.'

Hij laat zijn mes zien.
'Zeg mij nu maar waar die diamant precies ligt dan haal ik hem wel voor jou. Blijf jij nou maar thuis.'

Hij roept: **'hallo daar!'**

Akin heeft niet door dat de man een boosaardig iemand is, hij lacht de waarschuwing weg, hij groet de man en loopt stug door.

Als hij een poos onderweg is komt hij niemand meer tegen. Voor hem ziet hij niets anders dan vele zandduinen. 'Het is inderdaad snikheet,' denkt hij: 'ik neem een slok water.' Terwijl hij het water gretig drinkt ziet hij weer iemand op een dromedaris in de verte.

Maar diegene hoort hem niet en verdwijnt uit het zicht.

Nu voelt Akin zich intens alleen, hij heeft er spijt van dat hij zijn dorp heeft verlaten en nu door de immens grote woestijn dwaalt.

Op enkele slangen en torren na, komt hij die hele dag geen levend wezen meer tegen.

De avond brengt heerlijke verkoeling.

Akin geniet van het eten dat hij meekreeg.

Daarna laat hij zich op een doek vallen en valt uitgeput in slaap.

Als de nieuwe dag aanbreekt is het al meteen heet.

Hij loopt langzaam en leunt op zijn stok als een oude man.

Hij kijkt links en rechts, welke kant moet hij op?

Dan kijkt hij naar de stand van de zon.

‘Ik moet Noordoost dus ik moet die kant op,’ denkt hij.

‘Hopelijk vind ik water, het mijne is bijna op.

Tjonge ik wou dat ik thuis was.

Misschien bestaat die diamanten berg niet eens, wat dan?

En het ergste is, dat ik dan dat hele eind weer terug moet lopen.’

Na een poos is zijn waterzak leeg.

De arme jongen raakt helemaal in paniek.

In de verste omtrek is geen spoor van water.

Zonder water ga je beslist dood in de woestijn.

Hij laat zich oververhit neervallen om dood te gaan.

Doorlopen heeft immers geen zin als je jouw bestemming nooit zult bereiken.

Plots denkt hij aan Folami, aan haar fantastische verhalen en aan al haar dromen die iedereen serieus neemt.

Zij vertelde kortgeleden dat hij krachten bezat van Weetvrouw. Dat is een medicijnvrouw uit een ander dorp. Hij zou nu de kracht van vuur en ijs moeten bezitten.

Dat moet natuurlijk een grapje zijn.

Zulke dingen bestaan toch niet, of toch?

‘Dat zou goed van pas komen,’ denkt hij: ‘ik zou nu op ijs willen zitten. Ik heb dringend water nodig.’

Hij staat vermoeid op en kijkt naar het hete zand.

Er gebeurt niets.

‘Zie je wel, het is allemaal onzin.’

Hij huilt zonder tranen daar die zijn opgedroogd in de hitte.

‘Ik ga dood!’ kermt hij.

‘Ik ga dood in deze enorme hete zandvlakte.

Niets kan mij nog helpen. Ik ben te ver van huis.

Was ik maar nooit weggegaan!’

Nogmaals denkt hij aan Folami die speciaal naar een ander dorp reisde om Weetvrouw te bezoeken.

‘Misschien moet ik met mijn stok op de grond slaan,’ denkt hij en knijpt zijn ogen stijf dicht als laatste sprankje hoop.

Hij zwaait met zijn stok en slaat ermee in het woestijnzand.

‘Verander dit zand in ijs!’ schreeuwt hij maar denkt ondertussen dat het nooit waarheid zal worden.

Langzaam opent hij zijn branderige droge ogen.

Tot zijn verbazing ziet hij fijn wit poeder om zich heen.

Het ligt in een brede cirkel rondom hem net zoals de kring om de maan. Hij bukt zich om het te voelen.

‘Zou dit echt sneeuw zijn? Sneeuw in de hete Sahara?

Of wil ik dat het er lag maar is het mijn fantasie?

Jee, dit is koud! Weetvrouw dankjewel!’

Hij propt handen vol wit poeder in zijn mond dat meteen als helder water in zijn mond smelt.

Dan laat hij zich erin neerploffen en rolt door de verkoelende dunne sneeuwlaag.

‘Weetvrouw dank u, duizend maal dank!
Zonder dit witte ijskoude poeder zou ik zijn doodgegaan in
deze hitte.
Als ik met rijkdom terugkom krijgt uw dorp ook een deel,’
roept hij enthousiast.

Nu Akin weet dat hij bijzondere krachten bezit krijgt hij
ineens veel zin in zijn lange reis.
Zijn reis door de woestijn is simpel nu hij de kracht over het
ijs beheerst om de hitte en de droogte te overwinnen en zijn
dorst te lessen.
Het avondeten bestaat vooral uit slang die hij in zijn pas
verworven vuurkracht bakt.

HOOFDSTUK 3 DE BOEF.

Eindelijk ziet Akin grasland.

Hij is opgetogen dat hij de zanderige maar toch bergachtige vlakte achter zich laat.

Omdat zijn voeten zeer doen laat hij zich op de grond vallen. Enkele ogenblikken later slaapt hij.

Hij schrikt doordat er een schaduw over hem heen valt. Meteen opent hij zijn ogen.

‘Ik ken u!’ roept hij verbaasd als hij de man ziet die over hem heen gebogen staat.

‘Niks hoor, ik ken jou niet,’ liegt de man. ‘Ik heb jou nog nooit gezien.’

‘Jawel, u draagt dezelfde kleding,’ twijfelt Akin opeens.

‘Ik zie ook eenzelfde dek over de kamelenrug.

U was toch degene die mij waarschuwde om niet door de woestijn te gaan?’

De man legt uit: ‘mijn dier is een dromedaris.

Zie, hij heeft maar één bult.

Mijn volk draagt dezelfde kleuren op de tapijten en wij dragen dezelfde kleding.

Jij kent mij echt niet.

Jij hebt mij nog nooit ontmoet.

Ik heb jou dus nooit gewaarschuwd.

Wil jij een stukje meerijden jongen?

Jij bent namelijk te voet, ik zie nergens een rijdier.

Kom en neem plaats op mijn dier, ik reis naar het land van de hoge bergen, de Himalaya.

Ik ga naar een vriend, jij kunt meerijden als je wilt.’

Akin twijfelt nog wel, toch stapt hij op het rijdier.

De man begint te vertellen over de sneeuw op de hoge bergen. Dat er in Afrika ook hoge bergen met sneeuw zijn.

Maar dat je voor hele hoge besneeuwde bergen in Nepal moet zijn. Hij vertelt ook dat Nepal nog erg ver is, veel verder dan Saoedi-Arabië.

Daarom vraagt hij waar de jongen naartoe reist.

Die vertelt dit keer niet dat hij een kristal moet uitgraven maar zegt: 'ach, ik wil een keertje een ijsberg beklimmen.'

Nu kijkt de man naar Akins kleding.

'Jij draagt slippers en je hebt dunne kleding om je lijf. Heb je bergschoenen bij je? Heb jij warme kleding?'

Oei, daar had Akin niet aan gedacht, die schrikt.

De man gaat verder: 'zo kun jij geen bergen gaan beklimmen. Jij bevriest daarboven.

Waarom wil jij in vredesnaam naar de kou in plaats van in de warmte te blijven? Wat wil jij daarmee bereiken?

Wil jij soms dood?'

'Ik beheers ijs en vuur,' verklapt Akin domweg.

Meteen wil hij zijn tong afbijten want het was heel erg dom om zijn geheim te vertellen.

'Hoezo ijs en vuur?'

Daarom vertelt Akin over het sneeuw in de woestijn en de slangen die hij gebakken had.

Nu de man wil weten hoe Akin dat deed, wijst die domweg naar zijn stok.

'Dat is een dode boomtak. Dat lijkt mij geen toverstaf.'

'Toch wel,' reageert Akin trots: 'vanavond bak ik ons eten en als wij dorst hebben zorg ik voor water en koelte.'

Die avond laat Akin zien hoe hij ijs en vuur maakt en leert de dromedaris op een fluittoon te reageren.

De twee hebben een hoop plezier en als zij genoeg gegeten en gedronken hebben vallen zij inslaap.

Maar wat een schrik als Akin midden in de donkere nacht wakker wordt en bemerkt dat de man met zijn rijdier is vertrokken. 's Morgens mist hij zijn stok.

Zijn lege buidel ligt op de grond.

Al zijn doeken en kleding liggen verspreid.

Nu pas realiseert Akin dat het toch dezelfde man was.

Hij realiseert zich ook dat die man eropuit is om de kristal op te graven. Nu ziet hij ook weer het mes voor zich, hij dacht nog wel dat het een grapje was.

'O, o Weetvrouw, wat ben ik toch een domkop' jammert hij.

'Ik herkende die man en ik vermoedde dat hij loog.

Toch heb ik al mijn geheimen verteld.

Het is een boef, hij wil de kristal.'

HOOFDSTUK 4 HET EINDE VAN DE BOEF.

Moedeloos vervolgd Akin zijn reis.
Hij hoopt vurig dat de boef de diamanten berg niet vindt.

Na maanden onderweg komt hij in een dorpje aan.
De taal die de mensen daar spreken verstaat hij niet maar
algauw komt hij erachter dat hij in het hoogland van Iran is.
De aardige behulpzame mensen geven hem drank, voedsel
en een slaappleats. Zij leggen hem uit dat hij door
Afghanistan moet reizen en daarna door Pakistan en India
om Nepal te bereiken. Zij leggen hem uit dat het een
enorme barre tocht is en dat het erg ver is.
Daarom geven zij hem een ezel, voedsel en water voor
onderweg mee.

Akin vindt hen zo hartelijk dat hij hen vijf ezels belooft en vijf
zakken groenten en fruit als hij terugkeert.
De mensen lachen zijn belofte weg, hun ezel is hem
gegund.

Ondertussen lacht de boef in zijn vuistje.
Ook hij werd overal hartelijk ontvangen.
Toch heeft hij een paard gestolen en sleept de dromedaris
achter zich aan vol bepakt met gestolen waar.
Hij is al veel verder dan de wandelende jongen.
Hij is in Nepal, het land van de hoge bergen.
Hij ziet talloze bergen met en zonder sneeuw om zich heen.
Hij vraagt zich af waar hij de diamanten berg kan vinden.
Men wijst hem de weg naar de Mount Everest dat de
hoogste berg is in het gebied.
Doordat hij talloze mensen de weg vraagt blijft hij niet
onopgemerkt door soldaten van de verstoten maharadja.

De maharadja woont hoog en veilig in de ijsbergen en heeft IJskoning als bijnaam.

Hij is nog steeds stinkend rijk maar wil toch een bijzonder iets. Iets dat in de diamanten berg begraven ligt en super krachtig is. Niemand kan het uitgraven.

Het is boven te koud.

Hij vraagt zich af waarom een buitenlander nieuwsgierig is naar zijn diamanten berg en denkkelijk ook naar zijn kristal. Daarom laat hij die vreemdeling volgen.

Je kunt nooit weten of de vreemdeling zijn ijsberg overleeft.

Uiteindelijk ontdekt de boef de diamanten berg dat wel een hoge berg is maar in het niet valt bij de machtige Mount Everest die bijna 9 duizend meter hoog is.

De boef heeft zich warm gekleed voor de barre tocht naar de top. Blij dat hij over de krachten van de stok beschikt begint hij de beklimming.

De soldaten van de ijskoning blijven veilig aan de voet van de berg wachten op zijn terugkomst.

Halverwege zijn beklimming steekt een vernietigende storm op. Het begint plotseling te onweren, er heerst een sneeuwstorm.

De man ploetert zich langs gladde hellingen vechtend tegen de krachten van de natuur.

Ondanks dat hij beschermende kleding draagt bevrozen enkele vingers. Zijn tenen voelt hij ook niet meer.

‘De stok,’ denkt hij: ‘als ik ergens stevig kan staan maak ik vuur dan ontdooi ik wel.’

Hij klautert moeizaam verder omhoog omdat daar een brede besneeuwde rand is.

Blij dat hij eindelijk kan staan en het ophoudt te sneeuwen slaat hij met de stok op de besneeuwde ondergrond.

'Vuur, ik wil vuur, verander deze sneeuw in warm water.'
Er gebeurt niets. Hij probeert het nogmaals en weer een keer. Hij slaat met de stok om zich heen en priemt hem in de besneeuwde ondergrond.

Het heeft geen zin, er ontstaat geen vuur.
Hij wil vuur om warm te blijven.
Hij wordt zo kwaad dat hij luidkeels de stok en de ijsberg vervloekt.
Daarbij krijgt hij zo hard dat er vrijwel onmiddellijk een lawine ontstaat.
Een vreselijk grote sneeuwmassa dendert omlaag.
De boef stort samen met de lawine van de berghelling in een bergkloof.

De soldaten aan de voet van de berg rennen voor hun leven. Hun ijskoning zal tevreden zijn. Er is weer een beklimmer op zijn diamanten berg verongelukt.
Weer is het niemand gelukt de kristal te stelen.

HOOFDSTUK 5 AKIN ZOEKT DE BOEF.

In de verte komt iemand dichterbij. Hij is maar net in Nepal aangekomen. Nu moet hij nog de diamanten berg zoeken. Een berg die opvalt door de gekleurde gloed van de ijskristal. Het zal niet meevallen de kleine ijsberg tussen alle andere hoge ijsbergen te vinden. Zou iemand hem dat kunnen vertellen?

Weer gaat het verhaal rond dat er iemand de diamanten berg wil beklimmen. De ijskoning is woedend daarom stuurt hij al zijn soldaten om Akin gevangen te nemen. Als die is opgepakt, wordt hij naar de verblijfplaats van de ijskoning gebracht en ondervraagt. De jongen is doodsbang.

Nu de ijskoning hem vraagt waar hij op uit is, vertelt de angstige Akin over Folami en de weetvrouw en de rijkdom die hem wacht. De ijskoning lacht hem uit. Hij vindt dat de Afrikaan er behoorlijk zomers uitziet. Maar als de voorspelling van die weetvrouw klopt zal de het de Afrikaan waarschijnlijk lukken om zijn begeerde kristal uit de ijsberg te bikken of te hakken. Daarom vindt hij zijn plan redelijk om de Afrikaan naar het topje van de ijsberg te sturen. Hij laat de jongen verzorgen en zorgt ervoor dat die voldoende kleding en spullen meekrijgt voor zijn aanstaande beklimming.

Akin is blij dat hij er zo van afgekomen is. Nu kan zijn beklimming echt beginnen.

Eenmaal aan de voet van de prachtige berg twijfelt hij of hij de kristal wel mag houden.

Misschien heeft het geen nut het ding uit te graven.

Hij ziet het niet meer zitten om de gladde berg te beklimmen voor iets dat hij toch niet mag houden.

Toch klautert hij moeizaam omhoog.

Akin heeft de berg voor het grootste deel beklommen. Door te vallen en weer op te staan is het hem gelukt. Gelukkig zijn er geen ernstige dingen gebeurd. Eindelijk kan hij de glanzende gloed zien die de kristal veroorzaakt. Nog maar een klein stukje dan is hij op de top van de diamanten ijsberg.

Nu hij rondkijkt ontdekt hij plotseling zijn stok die nog net zichtbaar is onder een dikke sneeuwlaag. Hier moet de boef dus zijn. Zou die in gevaar zijn of is die verderop naar beneden gestort?

Akin begint een zoektocht. Hij weet niets over de lawine. De kristal moet maar wachten, hij wil eerst de boef vinden. Hij wil hem eens goed vertellen dat het onzin was zijn dode boomtak te stelen. Hij vindt het ook niet netjes dat er tegen hem gelogen is. Nu heeft die boef vast zijn hulp nodig omdat die ergens is vastgeraakt.

Die zal waarschijnlijk nu wel spijt hebben en daarom wil Akin hem redden.

Akin priemt een haak in de bergwand en laat een touw in de afgrond zakken.

Nu kan hij zich langzaam erin af laten dalen.

Eenmaal in de bergkloof ontdekt hij het levenloze bevroren lichaam van de boef en met hem vele anderen.

Hij schrikt ervan en klimt snel weer omhoog.

Ondertussen is het weer plotseling omgeslagen, het sneeuwt grote vlokken. Het is vreselijk koud.

Toch wil Akin de top bereiken voor het donker wordt.

Hijgend en steunend ploegt hij door de sneeuw en beklimt hij de ijzige berg. Het krijgt het almaar kouder en zijn inademing wordt moeilijk en pijnlijk.

Hij wil naar zijn stok grijpen om vuur te maken maar die tuimelt de afgrond in.

Akin snikt ijsparels. 'Ik wilde het warm krijgen.'

Tot zijn verbazing beginnen zijn handen te gloeien.

Nee geen vuur maar heerlijke warmte.

Doordat hij zijn hand tegen de bergwand drukt ontdooit het ijs. Er ontstaat er een handafdruk.

'Het was de stok niet,' murmelt hij verbaasd.

'Ik bezit de kracht.'

Nu is zijn lichaam ook warm, zelfs behaaglijk.

Hij zou er slaap van krijgen. Maar Akin heeft haast.

Hij wil voordat de nacht begint de kristal vinden.

HOOFDSTUK 6

AKIN WIL ZIJN KRISTAL NIET AFSTAAN.

Terwijl de ijzige wind zijn gezicht striemt bereikt Akin de top van de ijsberg.

Het is donker geworden en een kristal in het donker zoeken bij erg slecht weer zal niet slagen.

Hij zoekt in zijn rugzak naar een tentje en een warme slaapzak.

‘Ik zal even zien waar ik dat ding kan opzetten dan kruip ik lekker in de slaapzak. Ik hoop dat het weer morgen meezit.’

Nu hij op het topje van de ijsberg is vindt hij dat plekje moeilijk. Na veel gedoe heeft hij de tent eindelijk opgezet. Het hangt schuin tegen de top met veel touw en ijshaken vastgesnoerd.

Dan probeert hij in zijn slaapzak te stappen.

Dat lukt wel maar het is erg onhandig in de schuine tent.

Van slapen komt niets terecht.

Hij zit wel beschermt tegen de kou maar tegelijkertijd is hij bang dat de tent ondanks alle haken zal wegglijden.

Na de bange nacht wordt het een barre ochtend.

Akin ruimt eerst zijn tent en slaapzak op. Het weer zit nog steeds niet mee maar vandaag zal hij de kristal uithakken.

De ijsberg lijkt van ijzer.

Zijn pickel (ijshouweel, bijl) komt niet door de dikke ijslaag die al eeuwenlang om de kristal is gegroeid.

Hoe hij ook bikt, de diamanten berg wil haar kristal niet afstaan.

Dan denkt hij aan de kracht van het vuur.

Hij weet ook dat de berg niet mag smelten daarom legt hij zijn hand op het uiterste topje van de ijsberg.

Zijn warme hand glijdt ogenblikkelijk door het ijs.
Hij tast de top af opzoek naar de ijskristal maar vindt hem niet.

Dan na enkele uren beschijnt de zon de berg.
Binnen een mum van tijd gloeien talloze kleuren op die de berg haar naam gaf.
Door het zonlicht lijkt de berg op een immens grote diamant.
Nu ziet Akin precies waar de kristal ligt. Het straalt zo'n fel licht uit dat hij zijn ogen tot halve maantjes dichtknijpt.
Hij klautert naar de plek waar het felle licht vandaan komt en legt zijn handen erop. De ijslaag smelt om de kristal weg.
Akin kan de kristal pakken.

De jongen is hartstikke blij dat hij de kristal bezit.
'Ik ben rijk!' denkt hij. Maar terwijl hij afdaalt wachten soldaten aan de voet van de berg hem op.
Als hij beneden is kloppen zij op zijn schouder omdat zij blij zijn dat hij heelhuids naar omlaag is gekomen.
Zij begeleiden hem naar de maharadja, hun ijskoning die gek van blijheid is.
Die kijkt begerig als Akin met de kristal binnenkomt.
Hij houdt zijn handen op maar Akin wil zijn kristal niet afstaan. Die protesteert: 'die kristal is van mij. Weetvrouw en Folami hebben gezien dat ik met rijkdom terugkom.'

'Domme Afrikaan! Zie jij niet in dat de ijskristal tot water zal vergaan in jouw hete land? Rijkdom? De kristal zal tussen jouw vingers wegsmelten en het hete zand zal even ons bergwater proeven. Daarna heb jij niets.
Wat voor een rijkdom zal de kristal jou brengen?
Ons geeft het licht als het duister is en warmte bij kou.
De kristal brengt geen rijkdom. Goud en geld zorgen niet voor licht en warmte op deze berg maar deze kristal wel.

Jouw land is zonnig maar mijn berg ligt in de schaduw van de Mount Everest. Ik heb die kristal nodig om groenten en fruit tegen de berghelling beneden te laten groeien.

De weinige mensen die mij trouw bleven hebben voedsel nodig. Ik kan deze berg niet af omdat ik niet gewenst ben. Men zal mij arresteren. Ik zal hier moeten blijven. Geef hier die kristal!

Akin gelooft de ijskoning niet daarom rent hij met zijn kristal bij hem vandaan.

De ijskoning wordt vreselijk kwaad, hij schreeuwt in zijn eigen taal en roept zijn soldaten om Akin gevangen te nemen.

Akin stribbelt erg tegen maar het helpt hem niet.

Zijn kristal wordt afgenomen en hij wordt opgesloten.

HOOFDSTUK 7 DE WONDERBAARLIJKE REDDING.

Akin zit al weken in een kleine cel in een berggrot.

Hij voelt zich zielig maar boos tegelijk.

‘Folami had toch gezegd dat de kristal mee naar Afrika moest? Waarom pikte die ijskoning hem dan?’

De koning zei dat de kristal in Afrika zou smelten maar hij weet niet dat ik over de kracht van ijs en vuur beschik.

Is die kristal dan werkelijk niets waard?’

Is een diamant van die grootte meer waard? Ik zou toch rijkdom mee terugnemen? Het ging toch om die grote kristal?’

De hele dag hoort hij opgewonden stemmen, hij verstaat ze niet.

Hij weet niet dat iedereen druk doende is om de kristal op de ijsberg van de ijskoning te richten.

Dat moet snel gebeuren want de zon is bijna op.

Als die zijn stralen door de kristal priemt zal de ijsberg van de ijskoning smelten en krijgt het gras onderaan de berghelling kans om te groeien.

De ijskoning is blij, eindelijk zal hij op een dicht begroeide berg wonen.

Hij ziet bossen en weides voor zich en akkers vol groenten.

Een klein Rijk voor hem en al zijn volgelingen.

Maar eerst moet de berg ontdooien.

De ijskoning heeft zijn zonnebril opgezet. Die zit voor de gelegenheid buiten te wachten op de eerste zonnestrallen.

Dan priemt de eerste zonnestraal door de kristal die bovenop de Mount Everest gemonteerd is.

Het is zo fel en zo kleurrijk dat de ijskoning zijn ogen moet sluiten.

Er is meteen warmte te voelen maar door die warmte breken spontaan grote ijsbrokken af. Omdat het gevaarlijk is op de berghelling, schuilt iedereen in de berggrotten. Binnenin de berg is het veiliger. Zij horen vol angst het geraas van grote brokken ijs die afbreken en die naar beneden storten. Opeens wordt het vochtig in grotten. Er verschijnen waterdruppels door grote en kleine spleten. Er verschijnt water waar nog nooit water was. Niemand kan ervoor vluchten, niemand houdt het droog. Ook Akin niet. Die kijkt naar zijn plafond waar het water uitstroomt. 'Help! Laat mij hieruit!' gilt hij maar hij krijgt geen gehoor. Op enkele gevangenen na, is iedereen uit de cellengrot vertrokken.

Akin zal niet in de berg verdrinken daar ligt de cellengrot te hoog voor. Het gesmolten ijswater zoekt zijn uitweg door alle spleten in de berg. Het stroomt Akins cel in maar er ook weer uit. Het is net een boze droom.

Na enkele maanden stroomt het ijswater niet meer door en rond de berg. Het is helemaal geen ijsberg meer. Zelfs het gras ziet kans om tegen de bergwand te groeien. Inmiddels wordt de maharadja geen Ijskoning meer genoemd maar Kristallen Grootheid.

Akin is nog steeds opgesloten. Niemand kijkt naar hem om alleen degene die hem voedsel brengt. Hij denkt niet meer aan de kristal en hij denkt ook niet aan thuis. Hij denkt helemaal niet. Hij slaapt veel en droomt dan dat hij buiten is. Dan..., op een nacht hoort hij een vreemd geluid. Het is erg dichtbij.

Hij hoort gebonk en gekras tegen de tralies van zijn cel.
Hij hoort smakken en snuiven en pannen die tegen elkaar slaan. Dan hoort hij schreeuwende stemmen.
Hij gaat overeind zitten en ziet tot zijn verbazing soldaten om een dromedaris staan.
Hij herkent onmiddellijk het kleed dat over het dier hangt.
Wat doet dat beest hier?
Hoe is dat beest omhoog geklommen?
Akin fluit, waarop de dromedaris onmiddellijk op hem af komt stappen.
Nu weet hij het zeker, het is de dromedaris van de boef.

De soldaten kijken vreemd op.
Zij melden het aan hun Kristallen Grootheid die meteen komt kijken.
De Grootheid geeft meteen orders om het dier te voeden.
Akin moet vrijgelaten worden en hij moet gekleed worden en van behoorlijk voedsel worden voorzien.

Dan staat Akin opnieuw voor de maharadja. Die doet zijn kroon af en wijst naar de afbeeldingen erop.
'Het is een wonder!
Ik heb nooit goed naar mijn kroon gekeken maar laatst ontdekte ik dat jij en jouw dromedaris op mijn kroon staan afgebeeld.'

Akin ziet het ook.

De grootheid gaat verder: 'dit heeft dus allemaal moeten gebeuren. Vergeef mij alsjeblieft.

Ik heb iemand die is gezonden onbehoorlijk behandeld.

Neem deze gift aan voor jij naar jouw thuisland vertrekt.'

De maharadja wijst naar goud en diamanten.

Akin is stomverbaasd, die vraagt: 'ging het dan niet om de kristal?'

De maharadja neemt hem mee naar buiten, hij zegt: 'jouw antwoord is buiten. Kijk naar de top van de Mount Everest! Aanschouw daarna deze berg.'

Akin knijpt zijn ogen tot kleine halve maantjes zo fel is het licht waarin hij kijkt. Het is zelfs feller dan de zon en geeft warmte af. Nu kijkt hij om zich heen.

De berghellingen zijn groen en grazig. Dat zouden zijn geiten wel lekker hebben gevonden maar die zijn hier niet.

Op de berghelling graast de dromedaris, iets verderop het gestolen paard en de ezel.

'Neem de dieren mee en mijn gift.

Vergeef mij dat ik je heb opgesloten, ik had geen keus.

Ik moest die kristal hebben, jij had er niets aan.

Voor ons was de kristal van levensbelang maar voor mijzelf veranderd er verder niets.

Ik ben verbannen en zal mijn berg nooit verlaten.

Alles is nu eenmaal anders geworden in Nepal.

Ik heb het niet meer voor het zeggen in dit land alleen hier op mijn berg. Vaarwel vriend, ga in vrede.'

Akin fluit de dromedaris die nog altijd omhangen is met de gestolen buit van de boef.

Dan lijnt hij het paard en de ezel aan.

'Vaarwel Grootheid!' groet Akin en begint zijn thuisreis.

HOOFDSTUK 8 AKINS THUISKOMST.

Akin is met al zijn rijkdom op weg naar huis.
Al zijn goud en diamanten heeft hij veilig in kleden verpakt zodat zijn rijkdom niet opvalt.
Hij moet op zijn hoede zijn want in elk land zijn er boeven en rovers.

Akin kan het niet laten om telkens aan Weetvrouw en Folami te denken, zij hadden beiden zijn toekomst gezien. Daarom weet hij dat hij veilig thuis zal komen.
Eerst wil hij nog mensen bezoeken in Iran.
Hij had hen iets beloofd want zij gaven hem lekker eten.
Hij kreeg toen ook een ezel.
Omdat die mensen erg arm zijn wil hij hen vijf ezels en vijf zakken groenten en fruit brengen.
Maar eerst moet hij Nepal nog verlaten.

De weg terug is net zo moeilijk als zijn heenreis en duurt even lang.
Gelukkig dragen de ezel en de dromedaris alle spullen en kan hijzelf paard rijden.
Akin is zo blij dat hij iedereen wel blij wil maken.

Eindelijk, na een poos bereikt hij de hoogvlakte van Iran.
Eerst zal hij ezels, groenten en fruit kopen om daarna naar het bergdorp van de hartelijke Iraniërs te gaan.

Eenmaal daar wordt hij warm verwelkomd.
De mensen zijn verrast omdat hij is teruggekomen.
'Hier zijn de zakken groenten en fruit,' zegt hij: 'neem de vijf ezels en jullie eigen ezel terug.'

Hij gaat verder: 'ik heb ook een tapijt voor jullie.
Rol die niet eerder uit dan dat ik vertrokken ben.'
Hij lacht geheimzinnig.

De Iraniërs bereiden een feestmaal voor hem en zorgen voor een fijne slaappleats.
Maar als de eerste zonnestrallen verschijnen vertrekt hij weer.

Na hem te hebben uitgezwaaid rollen de vrouwen het tapijt uit. Tot hun verbazing rolt er een zak diamanten uit.
Daardoor zal hun leven in het bergdorp voor altijd ten gunste veranderen.
Akin heeft dan nog vele kilometers te gaan.

Na vele maanden komt hij eindelijk in zijn dorpje aan.
Hij wordt door kinderen vrolijk ingehaald.
Folami komt nieuwsgierig uit haar hut.
Waar heeft Akin de fonkelende ster?
Zij rent op hem af en zoekt tussen alle spullen die aan de dromedaris hangen.
Akin lacht: 'zoek jij die ster? Dan kun jij lang blijven zoeken.
De ster staat boven op de hoogste berg in Nepal.
Daar bestraalt zij de berg van een rijke maharadja.'
'Wat heb je dan bij je?' vraagt zij. 'We zouden toch rijk worden?'
Akin lacht alweer: 'heb jij er niet over gedroomd?'
'Nee sinds jij ging heb ik nergens meer over gedroomd.'
'Ik heb een paard en een dromedaris. Ik heb potten, pannen en tapijten. Rol die voor mij uit en bekijk ze eens goed. Die rol tapijt daar, die kleurige met al die mooie bloemen is voor Weetvrouw.
We gaan die samen brengen maar nu niet.
Nu wil ik rusten, ik ben erg moe van mijn reis.

Folami rolt met de andere vrouwen de tapijten uit.
Wat kijken de vrouwen vreemd op als daar diamanten
uitrollen en uit andere goud.
Folami beseft ineens dat hun dorp niet langer uit rieten
hutten zal bestaan. Dat zij ook stenen huizen krijgen net als
de huizen in de rijke steden van haar land.
Dat zij meer dieren kunnen kopen en meer kunnen
handelen en dat iedereen voldoende te eten zal hebben.

Na een week gaan Folami en Akin naar Weetvrouw.
Die zit buiten haar hutje en lacht zo hard dat van
verschillende kanten mensen komen kijken wat er aan de
hand is.

Zij staat op en omhelst
Akin.

‘Jongen,’ zegt zij: ‘dank
je wel, ik hoorde jouw
gejuich in de woestijn
voor het ijs.

Jij brengt ons dorp
rijkdom dat is erg lief van
je. Toch moet ik jou nog
iets vertellen,’ zegt zij:
‘Folami wordt jouw bruid.
Ik heb dat gisteren
gedroomd.

En ik zeg je, al mijn dromen worden waarheid.’
Akin glimlacht verlegen.

Voor het eerst kijkt hij eens goed naar Folami.
‘Ze is best mooi Weetvrouw, wie weet.
Avontuur heb ik genoeg gehad.’

EINDE.